

fortæller om vores ombudsmandsinstitution, og hvor fremragende den er, og høster alle roserne, men når det kommer til stykket, er det enormt besværligt, og især er det da besværligt, hvis man hører til dem, der sidder med magt og privilegier; det er da selve institutionens væsen at være det. Derfor skal man da ikke undre sig, når vi får en tale som den, vi fik fra De Konservative: Skal vi nu ikke passe på, han ikke kommer for meget ind i det! Det var selvfølgelig først og fremmest i forhold til kommunerne, hvor det oven i købet skulle være særdeles betryggende, at der sad så mange folkevalgte. Jamen så yndige er vi jo heller ikke som folkevalgte, vi sidder jo med meget store områder, som vi ikke selv har styr på.

Vi undgår altså ikke en eller anden slags diskussion om dette her, for vi har simpelt hen nogle forskellige holdninger til, hvad der ligger i retsbeskyttelse for almindelige mennesker, og jeg synes, det er beklemmende, hvis man bruger selve diskussionen om ombudsmandens personlige præg til at forhindre, at en række områder kommer ind under Ombudsmandens kompetence.

Jeg synes, vi skal løse problemet, men ikke ved at afskære områder, der skal ind under Ombudsmandens kompetence. Der er jo, som der bliver gjort rede for i betænkningen, sket det, at en række områder er blevet fjernet fra Ombudsmandens kompetence, fordi de nu ligger udelukkende i det kommunale område og derfor ikke længere falder inden for det statslige.

Jeg håber selvfølgelig, at den diskussion, vi får, kommer videre, men den bliver altså ikke folkelig god, hvis vi bare siger: Nu skal vi passe på, at Ombudsmanden ikke får for meget at bestille. Det er ikke det, der skal være vores problem; vi skal sørge for, at danskerne har en mulighed for at bruge vores ombudsmandsinstitution sådan, som den har været tænkt.

Jeg kan også se – og det synes jeg også det var godt at socialdemokraterne fremhævede – at der jo altså heller ikke er nogen af de kommunale og amtskommunale myndigheder, der har brokket sig. Jeg synes, det hører med i billedet, for de vil jo også gerne have den garanti over for borgerne, som vi i Folketinget gerne vil have, når vi har vores ombudsmandsinstitution.

I øvrigt synes vi i SF, at det er et flot stykke arbejde, der er lavet i betænkningen; vi sidder i en bedre situation, end vi har gjort så mange gange. Jeg føler mig i og for sig tryggere end mange af de gange, hvor man har fået lovforslag

fra regeringen – lad så det være sagt her. Jeg synes ikke, at vi denne gang er mere på herrens mark, end vi plejer, men til gengæld har vi jo en sjovere opgave, fordi det også er os, der skal køre det igennem, og må finde ud af, hvordan vi gør det.

På ét punkt er jeg meget rystet over noget, der blev sagt, hvis jeg hørte rigtigt, hvad fru Birthe Rønn Hornbech sagde – jeg håber, jeg hørte forkert – nemlig hvis fru Birthe Rønn Hornbech forestillede sig, at vi skulle følge Dommerforeningens og Højesterets forslag om, at vi skulle gå alle vores love igennem. De må have spist søm! Der er så mange, og det er så svært, og hvis vi skulle gå alle de love igennem og foretage en betryggende behandling af hvert eneste nævn og lande med noget anstændigt, som får lovstatus på det tidspunkt, så bliver vi enten aldrig færdige – og det kan selvfølgelig være hensigten, at vi aldrig skal være færdige – eller også bliver det noget sjusk.

Lad mig bare tage en enkelt sag som Flygtningenævnet, som der er sket meget med, siden loven i sin tid blev lavet. Jeg kontaktede i går en af de advokater, der jævnlig har med disse sager at gøre, og som også indbringer sager for Ombudsmanden, og han forklarede mig meget omhyggeligt, hvordan Flygtningenævnet havde ændret sig meget i den tid, der er gået, og hvordan det stadig væk var sådan, at det ikke var nævnets skøn i disse spørgsmål, der blev anfægtet af Ombudsmanden, men selve forvaltningen og processen, som er blevet helt anderledes. Man kunne forestille sig, at vi bare sad og sjussede hen over bordet og sagde: Dér er vist for mange dommere, og dér er for få dommere, så dem flytter vi. Det synes jeg ikke er rart at tænke på, så jeg vil indstændigt bede om, at vi i hvert fald finder en model, som er betryggende både for borgerne og for den lovgivningsproces, vi er i.

Selvfølgelig skal vi have denne sag gennemgået grundigere, end vi har kunnet få det i betænkningen, men vi skulle meget nødig ind at lave alle vores love om i en sjusket proces med det til følge, at vi ikke fik den lovrevision igennem.

Endelig vil jeg sige om dommere, at det er et meget spøjst folkefærd. Der er nogle af dem – jeg siger ikke dem alle sammen – der har udtalt sig, som om selve det at kritisere en dommer var på randen af subversiv virksomhed. De siger sjovt nok ikke – heldigvis – at dommere er ufejlbarlige, men de er på nippet til at sige, at dommere er ukritisable, fordi de er dommere.